

C/2024/3622

17.6.2024

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2024 r. – Novis/EIOPA

(Sprawa T-204/24)

(C/2024/3622)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novis Insurance Company, Novis Versicherungsgesellschaft, Novis Compagnia di Assicurazioni, Novis Poistovňa a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: A. Börner i S. Henrich, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zalecenia EIOPA nr EIOPA-BoS-22-293 [Ref. Ares(2022)4118763] z dnia 16 maja 2022 r. (lub 17) maja 2022 r. (zwanego dalej „zaskarżonym aktem”) dotyczącego naruszenia przewidzianego w prawie Unii postępowania przeciwko właściwemu organowi krajowemu Národná Banka Slovenska (zwanemu dalej „właściwym organem krajowym”); oraz
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do bycia wysłuchaną zgodnie z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą”).

Ponieważ pozwana względem skarżącej utrzymała w tajemnicy zaskarżony akt, który mimo formalnej kwalifikacji jako rekomendacja stanowi decyzję faktyczną i jego przygotowanie, nie została ona poinformowana i nie miała możliwości zapoznania się z faktami i informacjami leżącymi u jego podstaw i dopiero dużo później dowiedziała się o zaskarżonym akcie. Ponieważ zaskarżony akt miał konkretnie na celu cofnięcie jej licencji ubezpieczeniowej, skarżącą należy uznać za „wskazanego adresata” w rozumieniu art. 39 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽¹⁾. W świetle uchybień i zaniechań strony pozwanej decyzja podjęta w zaskarżonym akcie stanowi naruszenie art. 17 ust. 3 i art. 39 ust. 1 rozporządzenia nr 1094/2010, interpretowanych zgodnie z art. 41 ust. 2 lit. a) karty jako prawa pierwotnego Unii, oraz zapisanego w niej prawa skarżącego do bycia wysłuchanym.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do dostępu do akt sprawy strony pozwanej zgodnie z art. 41 ust. 2 lit. b) karty.

Ponieważ pozwana utrzymywała w tajemnicy zaskarżony akt i jego przygotowanie, skarżącą uniemożliwiła jej dostęp do dotyczących jej akt. Ponieważ zaskarżony akt jest konsekwencją tego zaniechania, decyzja wydana w drodze zaskarżonego aktu stanowi naruszenie ustanowionego w art. 41 ust. 2 lit. b) karty prawa podstawowego do dostępu do akt skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 48).

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do rzetelnego postępowania administracyjnego, w tym prawa strony skarżącej do uczestnictwa na mocy art. 41 ust. 1 i 2 karty, a także prawa do sprawiedliwego wykonywania uprawnień dyskrecyjnych.

Pozwana utrzymywała zaskarżony akt i jego przygotowanie w tajemnicy przed skarżącą i, nie biorąc pod uwagę egzystencjalnych konsekwencji zaskarżonego aktu dla skarżącej, oparła swój zaskarżony akt wyłącznie na informacjach dostarczonych przez właściwy organ krajowy bez dalszej weryfikacji ze skarżącą. Stanowi to naruszenie art. 17 ust. 2 i 3 oraz art. 35 ust. 6 rozporządzenia nr 1094/2010, interpretowanych zgodnie z art. 41 ust. 1 i 2 karty jako prawa pierwotnego Unii, a także naruszenie podstawowych zasad rzetelnego postępowania administracyjnego, w tym prawa do udziału skarżącego, oraz rzetelnego wykonywania uprawnień dyskrecyjnych i prawa do bezstronnego traktowania, które są w nich zawarte.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu zgodnie z art. 47 akapit 1 karty.

Ponieważ pozwana utrzymywała zaskarżony akt, jego przygotowanie i uzasadnienie w tajemnicy przed skarżącą, a także podważając możliwości skarżącej w zakresie korzystania z jej podstawowego prawa do bycia wysłuchaną i dostępu do akt zapisanego w art. 41 ust. 2 lit. a) i b) karty, zaskarżony akt sam w sobie narusza podstawowe prawo skarżącej do skutecznego środka prawnego i rzetelnego postępowania zapisane w art. 47 karty i art. 39 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia nr 1094/2010.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 17 rozporządzenia nr 1094/2010.

Artykuł 17 ust. 3, 4 i 7 rozporządzenia nr 1094/2010 przewiduje pośredni trzystopniowy proces obejmujący obowiązki EIOPA, strony pozwanej i właściwego organu krajowego, które są rozdzielone, nakładające się na siebie, a nawet powielane między trzy podmioty. Pomimo jasnych wskazówek dotyczących zwiększonego ryzyka niewłaściwego przekazania informacji i błędów, jak również poważnych konsekwencji zaskarżonego aktu, pozwana nie przeprowadziła wystarczającego dochodzenia, nie wykazała i nie oceniła istotnych okoliczności faktycznych, na podstawie których został wydany zaskarżony akt.

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżony akt stanowi nadużycie władzy.

Wydając świadomie decyzję faktyczną wraz ze specjalną instrukcją skierowaną do właściwego organu krajowego o cofnięciu zezwolenia udzielonego skarżącemu, pozwana świadomie pominęła fakt, że zalecenia nie są wiążące na podstawie art. 288 ust. 5 TFUE, i znacznie przekroczyła granice uprawnień przyznanych jej w art. 17 rozporządzenia nr 1094/2010. Stanowi to nadużycie władzy w świetle prawa Unii.